

[Kirkeministeren.]

omdannet. Det blev altså ikke uden videre besluttet, at de bestående købstadsemdeder skulle ophøre og menighederne omdannes til valgmenigheder eller frimenigheder, når de fungerende præsters embedstid udløb. Vi står imidlertid nu overfor at skulle tage stilling til problemet i Sønderborg, og afgørelsen her kan måske siges at blive retningsgivende for, hvilken stilling man vil tage i de andre købstæder, selvom dette som sagt ingenlunde behøver at ske. Anordningen siger udtrykkeligt, at man vil se på hvert enkelt embede for sig, altså vil tage hensyn til de enkelte menigheders særlige forhold.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram var ængstelig for, at man vil afgøre dette spørgsmål i dølgsmål ved administrative forhandlinger, og henstillede til mig, at sagen behandles grundigt. Jeg kan i så henseende berolige det ærede medlem. Der vil ikke blive tale om nogen dulgt stillingtagen eller nogen forhastet beslutning. Der har allerede i 1952 været holdt et møde mellem interesserede tyske og danske parter, og jeg har fornylig forhandlet sagen med de sønderjyske biskopper og et par af de tyske købstadpræster.

Jeg føler mig i og for sig ikke overbevist om betimeligheden af at nedsætte et specielt udvalg til behandling af denne sag. Det ærede medlem spørger, hvad de tysksindede i de 4 købstæder mener. Foreløbig drejer det sig som sagt om embedet i Sønderborg. Her vil naturligvis ikke kunne blive tale om en afgørelse, uden at ministeriet rådspørger de tyske menighedsrådsmedlemmer. Viser det sig — og det synes at være tilfældet, såvidt jeg indtil nu er orienteret — at der stadig er et stærkt ønske om og et sprogligt behov for bevarelsen af det tyske sognepræsteembede indenfor folkekirken, vil det være et tungtvejende argument for bevarelsen af dette, men, som det ærede medlem siger, der er vægtige argumenter både for den ene og den anden afgørelse, og mange problemer er taget under overvejelse, ikke mindst spørgsmålet om i fremtiden at kunne besætte disse embeder med tysksindede teologer, der har dansk indfødsret. Jeg synes, det ærede medlem peger på noget centralt, når han siger, at såfremt tyskerne ønsker den nuværende ordning med danske folkekirkelige embedsmænd fortsat, er dette i

virkeligheden en ubetinget anerkendelse fra tysk side af, hvilket frisind der nationalt, kirkeligt og folkeligt råder i Danmark. Den kirkelige frihedslovgivning rummer mange muligheder for at tilfredsstille det tysksindede mindretals kirkelige behov, og jeg vil være indstillet på, at løsningen af det spørgsmål, som er rejst af det ærede medlem, skal imødekomme ethvert berettiget krav fra det tyske mindretals side.

Dernæst vil jeg gerne henvende mig til det ærede medlem hr. From, som beklagede sig over, at der ikke på finanslovsforslaget for 1954—55 er optaget et statstilskud til restaurering af kirken på Anholt, og bad mig tage sagen op til fornyet overvejelse, således at bevillingen kan komme med på tillægsbevillingsloven.

Dersom det ærede medlem vidste, hvad der ligger i kirkeministeriet af uopfyldte ønsker om bevillinger til kirkerestaureringer, for ikke at tale om bevillinger til byggeri af nye kirker og kirkeudvidelser, tror jeg, han ville forstå, at jeg er lettet over, at ikke flere folketingsmænd har rejst deres egne særlige problemer på dette område. Det er jo ikke sædvanligt, at almindelige bevillinger til restaureringer af kirker kan komme på tillægsbevillingsloven. Her må tages særligt hensyn til allerede påbegyndte arbejder, som af en eller anden grund viser sig at måtte have øget tilskud, eller til akut opståede problemer, hvor det viser sig, at kirkebygningerne, såfremt der ikke gribes hurtigt ind, vil lide skade eller eventuelt frembyde fare ved truende sammenstyrtning el. lign.

Vi har for øjeblikket en sag med en kirke, hvis mure er så brøstfældige, at spurvene kan flyve ind gennem store revner i kirkens mur, og selvom der er en smuk kirkehistorisk tradition for at prædike for fuglene, vil jeg alligevel tro, at det ærede medlem også vil forstå, at et sådant kirkeproblem må gå forud for kirken på Anholt. Nu ved jeg imidlertid, at også den af det ærede medlem omtalte kirke lider af alvorlige mangler. Så sent som den 14. denne måned fik ministeriet en fornyet henvendelse fra menighedsrådet på Anholt, hvoraf det fremgår, at en restaurering er såre påkrævet. Hvor nødvendig den er, kan jeg naturligvis ikke udtale mig om endnu, det må ministeriets sagkyndige tage stilling til. Jeg kan love det ærede medlem, at dette skal blive undersøgt